

jejich návrhu, aby kupní cena beze srážky, po případě po srážce břemen složena byla na soudě, dále, by vyvolací cenu tvořil peníz, rovnající se součtu hypotekárních dluhů na realitě váznoucích a pro případ, že by odhadní cena byla vyšší než tento součet, tato odhadní cena a konečně, by vydražitel složil nejvyšší podání do tří dnů po skončení dražby na soudě. Proč nelze stanovit výši vyvolací ceny součtem všech hypotekárních dluhů, vyložil a odůvodnil již soud rekursní v napadeném usnesení a stačí proto v tomto směru stěžovatele poukázati na odůvodnění napadeného usnesení, které vývody dovolacího rekursu nebylo ani vyvráceno ani zeslabeno. Mínění stěžovatelů, že ustanovení vyvolací ceny pod součet všech hypotekárních dluhů přičí se ustanovením § 277 druhý odstavec nesporného řízení, není správné, neboť práva zástavních věřitelů dražbou zůstanou nedotčena, ať jest vyvolací cena jakákoliv. V čem by spočívala zřejmá nezákonnost ohledně druhých dvou stěžovateli uvedených bodů, stěžovatelé ve stížnosti neuvádějí. Nelze se proto v těchto směrech dovolacím rekursu blíže obírat.

Čís. 7363.

Započtení válečných pololetí železničním zaměstnancům.

Použití jest tu ustanovení nařízení ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, čís. 53.924 (čís. 93 Věstníku ministerstva železnic na rok 1921).

K nároku zaměstnance na započtení válečných pololetí podle § 15 tohoto nařízení se vyžaduje, by zaměstnanec prokázal, že buď mu ve vojenské službě byla již válečná pololetí započtena nebo že má nárok na jich započitatelnost. Započtení válečných pololetí ve vojenské službě předpokládá, že zaměstnanec byl dne 1. ledna 1920 v činné službě vojenské. Pro započitatelnost válečných pololetí podle § 15 nař. nestačí jakákoliv vojenská služba válečná, nýbrž vyžaduje se služba důstojníka (gážisty) nebo poddůstojníka z povolání. Z § 6 čís. 3 nařízení plyne, že při propočítání lze vzít zřetel na válečná pololetí započtená nebo započitatelná podle zákona ze dne 19. března 1920, čís. 195 sb. z. a n. jen bývalým déle sloužícím poddůstojníkům a důstojníkům z povolání, nelze však brát zřetel k válečným pololetím, jež snad byla započtena neaktivním gážistům podle § 6 A 2. tohoto zákona. U bývalých neaktivních gážistů lze přihlížeti ku válečným pololetím jen potud, pokud byla započtena podle zákona ze dne 23. července 1919, čís. 457 sb. z. a n. nebo podle § 14 (3) zák. ze dne 7. dubna 1920, čís. 230 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 30. září 1927, Rv I 285/27.)

Žalobce, železniční komisař, domáhal se proti eráru žalobou, aby bylo uznáno právem, že žalovaný je povinen započísti žalobci do služební doby u čsl. státních drah čtyry válečná půlletí s veškerými právními účinky a zařaditi žalobce do VII. služební třídy s platností od 1. ledna 1926 a požitky této služební třídy od téhož dne a zaplatiti mu roz-

díl mezi požitky, které mu byly dosud vypláceny a které mu podle jeho názoru příslušejí 2.976 Kč 40 h a platiti mu dále požitky VII. služební třídy. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Nesporno, že žalobce nastoupil službu u čsl. stát. drah dne 1. ledna 1922 jako konceptní čekatel, že dne 1. ledna 1923 byl jmenován definitivním zaměstnancem, že před nastoupením služby u čsl. stát. drah konal vojenskou službu válečnou od 15. března 1915 do 28. října 1918, že mu před definitivním jmenováním byla výnosem min. železnic ze 24. září 1920 započtena čtyry léta vojenské služby válečné, že mu však nebyla započtena čtyry válečná půlletí. Žalobce tvrdí, že před nastoupením služby u státních drah měl půl léta advokátní praxe, jež mu $\frac{2}{3}$ mi byla započtena do postupu do vyšších služebních let, takže od 1. ledna 1923 jest komisařem v VIII. služební třídě, že do VII. třídy má nastoupiti po 5 letech, ztrávených v třídě VIII., tedy 1. ledna 1928, že však kdyby mu byla čítána čtyři válečná půlletí, byl by postoupil do VII. dietní třídy již dne 1. ledna 1926, jak se toho žalobou domáhá. Jelikož rozdíl mezi požitky VII. a VIII. hodnostní třídy činí měsíčně 496.06 Kč, činil rozdíl v příjmech, které žalobce obdržel od 1. ledna 1926 do 30. června 1926 (žaloba byla podána 15. července 1926), tudíž za 6 měsíců 2.976.40 Kč, jichž se žalobou domáhá. Jak z dalších vývodů strany žalující a žalované vyplývá, opírá žalobce žalobní nárok o ustanovení § 24 vl. nař. ze dne 22. prosince 1920, čís. 666 sb. z. a n., který ustanovuje, že k válečným půlletím ve vojenské službě započítatelným přihlíží se jen potud, pokud nepřesahují 5 půlletí, a o rozhodující § 15 výnosu ministerstva železnic ze dne 24. září 1924, čís. 53.924 stejného znění. Ve sporu jde nyní o to, zda tyto §§ chtěly stanoviti zvláštní důvod k započtení válečných půlletí, jak tvrdí žalobce, či zda obsahují jen ustanovení o počtu válečných půlletí, započítatelných podle zákonů jiných, jak tvrdí strana žalovaná. Soud jest tohoto názoru z této úvahy: Na § 24 zák. čís. 666/1920 korespondující § 15 výnosu ministerstva železnic čís. 53.924 z roku 1924 odvolává se § 13 bod 3 odst. I. zmíněného vl. nař., pokud se týče úplně stejně znějící § 6 bod 3 odst. I. onoho ministerského nařízení a oba tyto odstavce znějí úplně stejně, totiž: Pokud jde o válečná půlletí započtená nebo započítatelná ve smyslu zákona ze dne 19. března 1920, čís. 195 sb. z. a n. platí ustanovení § 24 (nařízení vlády ČSR. pokud se týče § 15 ve výnosu ministerstva železnic). Z toho vyplývá, že § 24 pokud se týče 15 výnosů shora zmíněných mají vztah jen k § 13 pokud se týče 6 těchto výnosů a to k bodu 3 odst. I. těch §§. Uvážili-li se, že nadpis §§ 13 a 6 zní: vojenská služba dobrovolná, dále že zákon čís. 195/1920, na který se odvolává právě první odstavec bodu 3. § 13, pokud se týče § 6 shora uvedený, upravuje požitky čsl. vojska, pokud vojíni sloužili činně, nemůže býti pochybnosti, že ony §§ 24 pokud se týče 15 měly jen za účel omeziti počet válečných půlletí, které lze započítati osobám přestupujícím z činné vojenské služby do civilní služby státní (do služby státních drah) a že neměly v úmyslu stanoviti nový právní důvod pro započítání válečných půlletí. Důsledek toho byl, že musela býti zamítnuta žaloba o započtení válečných půlletí, na které

bylo jednání omezeno a jelikož ostatní nároky jsou odůvodněny jenom započtením válečných půlletí, bylo dlužno zamítnouti žalobu celou. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Žalobci nepodařilo se přesvědčiti odvolací soud o tom, že právní názor prvního soudu, z něhož při posuzování oprávněnosti žalobního nároku vycházel, jest nesprávný. Zákonem ze dne 9. dubna 1920, čís. 222 sb. z. a n. dána byla všeobecná ustanovení o propočítání služební doby státních zaměstnanců a bylo v § 4 vysloveno, že, pokud se započítají léta ztrávená ve službě vojenské, bude určeno nařízením. Ve příčině zaměstnanců státních podniků, jímž jest i žalobce, bylo v § 3 ustanoveno, že propočítání služebních let provede se podle norem jmenovacích, jež budou k tomu účelu vydány nařízením v duchu tohoto zákona. Cit. zákon byl pak proveden vlád. nař. ze dne 22. prosince 1920, čís. 666 sb. z. a n., jehož § 27 ustanovil, že pro zaměstnance železnic provede se propočítání služebních let zvláštním nařízením, při čemž odkazuje se na § 3 zákona čís. 222/1920. Nařízení toto bylo vydáno výnosem min. železnic ze dne 24. září 1921, čís. 53.924, uveřejněno ve věstníku tohoto ministerstva pod čís. 93. V § 6 čís. 3 tohoto nařízení se praví doslovně: »Pokud jde o válečná půlletí, započtená nebo započítatelná ve smyslu zákona ze dne 19. března 1920, čís. 195 sb. z. a n., platí ustanovení § 15,« t. j. půlletí ta, pokud byla již započtena podle výnosu min. železnic ze dne 11. října 1919, čís. 32.094 zůstávají nedotčena a k válečným půlletím ve vojenské službě započteným nebo započítatelným přihlíží se jen potud, pokud nepřevyšují pět půlletí. Ustanovení § 6 čís. 3 cit. nař. zařazeno jest v tomto § pod podpisem »Vojenská služba dobrovolná.« V odst. 1. a 2. pojednává se jen o službě déle sloužících poddůstojníků a důstojníků z povolání. Ze souvislosti odstavce 3. s předcházejícími odst. 1., 2. vyplývá, že bod 3. platí jen pro osoby v odst. 1. a 2. uvedené, neboť v prvých dvou odstavcích mluví se o započítání služby vojenské vůbec, ve 3. pak o započítání t. zv. válečných půlletí. Z úvahy této plyne oprávněnost úsudku, že pouze bývalým déle sloužícím poddůstojníkům a důstojníkům z povolání mohou býti při propočtení válečná půlletí započtena podle zákona ze dne 19. března 1920, čís. 195 sb. z. a n. Nelze tedy při propočítání doby bráti zřetel k válečným půlletím, jež snad byla započtena podle § 6 A 2. tohoto zákona neaktivním gážistům. U bývalých neaktivních gážistů může býti přihlíženo ku válečným půlletím jen potud, pokud byla započtena podle zákona ze dne 23. července 1919, čís. 457 sb. z. a n. nebo podle § 14 (3) zák. ze dne 7. dubna 1920, čís. 230 sb. z. a n. To správně také zdůrazňují vysvětlivky vydané ministerstvem železnic k cit. výnosu čís. 53.924. Žalobce netvrdí ani, že byl déle sloužícím poddůstojníkem nebo důstojníkem z povolání, ani že mu byla válečná půlletí započtena podle některého z právě uvedených zákonů. Proto nároku na započtení válečných půlletí nemá a nemůže jej míti ani podle § 15 výnosu čís. 53.924, ježto netvrdí, že byl převzat z mimo železniční nebo aktivní vojenské služby, v níž mu byla válečná půlletí podle zvláštních předpisů tam platných započtena. Žalobce ostatně vůbec ani netvrdil, že byl vojenským gážistou, nýbrž jen že konal vojenskou

službu válečnou. Z řečeného plyne, že žalobní nárok bylo jako neodůvodněný zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

S právního hlediska byla věc posouzena odvolacím soudem bezvadně. V napadeném rozsudku bylo správně z ustanovení § 3 zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 222 sb. z. a n. a § 27 vl. nař. ze dne 22. prosince 1920, čís. 666 sb. z. a n. doličeno, že případ, o nějž tu jde, jest posuzovati a rozhodnouti podle předpisů nařízení ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, čís. 53.924 (uvěř. ve věstn. min. železnic z roku 1921 pod čís. nař. 93). Žalobce mohl by se dovolávati ustanovení § 15 tohoto nařízení a domáhati se započtení t. zv. válečných půlletí do civilní služby železniční, kdyby prokázal, že buď mu ve vojenské službě byla již válečná půlletí započtena anebo, že má nárok na jejich započítatelnost. O započtení válečných půlletí ve vojenské službě měl zvláštní ustanovení zákon ze dne 19. března 1920, čís. 195 sb. z. a n., § 6 A čís. 1b a čís. 2 o vojenských gážistech v hodnostních třídách a § 12 čís. 1 o gážistech mimo hodnostní třídy a poddůstojnících z povolání, a předpokladem pro započtení bylo, že v den účinnosti zákona, t. j. dne 1. ledna 1920, byli v činné službě. Žalobce však již v této době nebyl v činné službě a proto mu nemohla býti vojenskými úřady válečná půlletí započtena. Bylo tudíž na žalobci, by aspoň prokázal nárok na započítatelnost válečných půlletí ve smyslu zákona čís. 195 z roku 1920, jehož se pro započtení dovolává, okolnostmi nárok zakládajícími, že totiž byl v letech 1914 až 1919 za předpokladů § 6 odst. A 1b tohoto zákona v činné službě (po případě v zajetí) jako vojenský gážista nebo jako poddůstojník z povolání (§ 12 čís. 1) a že vojenskou službu opustil ještě před účinností zákona. Než žalobce ani těchto předpokladů neprokázal, neboť ve sporu v první stolici netvrdil a nebylo zjištěno, že za vojenské služby byl důstojníkem (gážistou), nebo poddůstojníkem z povolání a že takto kvalifikovanou vojenskou službu, zákonem požadovanou, konal v době válečné, nýbrž jen povšechně ve sporu uvedl, že konal vojenskou službu válečnou. Nelze proto přihlížeti k dovolacím vývodům, pokud jsou vybudovány na nezjištěném skutkovém předpokladu, že žalobce sloužil jako důstojník ve válečných letech, ježto neprovádějí dovolacího důvodu podle čís. 4 § 503 c. ř. s. po zákonu. Pokud z ustanovení § 15 nařízení snaží se dovolání doličiti, že stačí jakákoli vojenská služba pro započítatelnost vojenských půlletí, ocitá se v rozporu s jasným zněním §§ 6 a 12 zákona čís. 195 z roku 1920, a § 15 nař. min. železnic neobsahuje odchýlného ustanovení samostatného, nýbrž má na mysli jen zákonné předpisy o započtení, nebo započítatelnosti vojenské služby, vytčené v zákoně čís. 195 z roku 1920. Nemá tedy žalobce za tohoto skutkového stavu věci právního nároku, by mu podle zákona ze dne 19. března 1920, čís. 195 sb. z. a n. byla započtena válečná půlletí, v míře omezené § 15 nař. min. železnic na 5 půlletí, a napadený rozsudek doličil správně, že nárok na započtení váleč-

ných půlletí nemůže žalobce odvozovati ani z předpisu § 6 čís. 3 dotč. nař. min. železnic, poněvadž není u žalobce jeho podmínek, a stačí v tomto směru odkázati ku správným důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 7364.

Není závady, by ze jmění osoby nebylo vyloučeno k určitým účelům zvláštní jmění. Přejde-li takové jmění z vlastnictví osoby a ustaví-li se jako určité účelové jmění, jde o mezitýp mezi korporací a nadací.

Pokud nepřísluší bankovnímu zaměstnanci proti bance v likvidaci nárok na plnění vzhledem k udánlivým věnováním valných hromad ve prospěch úřednictva.

(Rozh. ze dne 30. září 1927, Rv II 838/26.)

Žalobce domáhal se na žalované bance v likvidaci zaplacení 30000 Kč, jež prý příslušely jeho postupiteli, jenž byl prokuristou banky, proti žalované z důvodu soukromého pensijního úřednického pojištění. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil z těchto důvodů: Žalobce ani neuvedl, kterého právního důvodu se pro svůj nárok dovolává. Protože nárok ze zvláštního zákona nemůže přijíti v úvahu, zbýval by nárok ze smlouvy. Než žalobce sám připouští, že k určité smlouvě, kde by na jedné straně oprávnění zástupci žalované banky byli převzali určitý závazek proti postupiteli žalobcovu jako oprávněnému, nedošlo a zaměňuje naději úředníků bankovních, kterou tito snad mohli mít, s pevným nárokem právním. Při tom nesprávně vykládá § 869 obč. zák. a další vývoj této právní materie, protože zaměňuje určitelnost předmětu smlouvy s nezbytným požadavkem určitosti jejího vzniku a existence. Nebylo-li zde pevného právního nároku zaměstnanectva, nemůže býti ovšem řeči ani o nějakém nemorálním jednání, jestliže částky, které s jistým určením byly ukládány stranou ať již skutečně nebo jen účetnický, které však zůstaly i nadále v majetku žalované bez právního nároku zaměstnanců, jako majetek banky byly spotřebovány k jiným účelům. Nebylo proto potřeba zabývat se dále otázkou, podle jakých zásad měly býti ony částky mezi účastníky rozděleny a zda byla zažalovaná částka vypočítána správně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel uplatňuje dovolací důvody podle čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s. Prováděje důvod na druhém místě uplatněný, uvádí, že v souzeném případě lze mluvit o nesamostatném věnování, spravovaném žalovanou jako korporací soukromého práva, o plnění tvořícím součást služební smlouvy, a o darování ve prospěch úřednictva. Míní, že podle žaloby věnovaly valné hromady žalované určité částky ve prospěch úřednictva, že správou tohoto věnování, jinak řečeno nadace, nebyl nikdo pověřen,